

Jeroen Piket viel voor de charme van de tienjarige Helen (rechts) en gunde haar remise. foto Lé Giesen

Jochies spelen, papa's denken tegen Piket

Door Bert Saarloos

SCHAKEN • Jeroen Piket (31) heeft een zwak voor jonge meisjes, zo van een jaar of tien. Niets verkeers bij denken, 't is puur op schaakgebied. De topschaker gunde de enige twee meisjes onder de 24 schakertjes die het gisteren in Velden in een simultaan tegen hem opnamen een remise en maar één jongen.

Bij Helen (10) is dat resultaat wel heel opmerkelijk. Wie een beetje kan schaken heeft al rap in de smiezen dat ze één van de zwakkere 'broertjes' is. En dat geeft ze ook grif toe. „Ik heb alleen maar wat lessen op school gehad.“ Maar Piket valt voor haar onweerstaanbare charme. Vrolijk gebekt en lekker spontaan, onbevengend. Ze zit aan het bord met een instelling van 'kan mij wat bommen of het iets wordt'. Nee, dan moet je bij de jongens komen. De tienjarige Grad is al na enkele zetten zijn dame - voor de leken: het sterkste schaakstuk - kwijt, maar vertikt het om op te geven. Hij rekt het spel net zo lang totdat een ander opgegeven heeft. „Ik zit pas

Grootmeester Jeroen Piket vertrekt vandaag naar het WK schaken in India. Zijn laatste 'voorbereiding': een simultaanmiddagje tegen 24 Noord-Limburgse jeugdschakers.

DDL 23-11-2000

in leerfase 1", geeft hij als verklaring voor zijn vroege blunder, om er meteen 'trots' aan toe te voegen: „maar ik heb niet als eerste verloren.“

Degenen die dat wél overkomt, krijg je niet meer te spreken; opgave, lang gezicht, jas aan, deur uit. We zijn dan een uur en een kwartier bezig. Dat is al vrij lang, maar Piket speelt niet volle bak. „Als ik dat doe, ben ik met sommigen na vijf minuten klaar“, lacht hij, „maar daar is voor de kinderen ook geen aardigheid aan.“

Menigeen staat al snel ramverloren, maar Piket laat ze doormodderen. Als een wielerpeloton dat een groepje vluchtters kilometers lang laat spartelen om er in de slotfase overheen te denderen. Edwin houdt echter tot de dertigste zet goed stand, misschien zit er wel een remise in. Hij is al verder gekomen dan hij ge-

hoopt had. „Nu probeer ik het tot hiér vol te krijgen“, wijst hij op zijn notitieformulier naar zet 35. Edwin is te zeer op dat doel gefixeerd. Koud is de 35ste zet bereikt of zijn stelling zakt als een kaartenhuis ineens. Dame kwijt, dag remise.

Dirk draait zich maar weer eens om. Hij weet niet wat hij moet doen. Papa Jan moet het maar zeggen. Meerdere vaders kunnen het niet laten om zich met het spel te bemoeien. Vaderlijk instinct, waarschijnlijk: je kind in nood, dan schiet je te hulp. Papa Kraaij doet dat niet alleen bij zijn zoon Richard, hij buigt zich ook uitgebreid over de hopeloze stelling van Helen. Je vraagt je af wie nou eigenlijk aan het schaken is. De kinderen spelen, de papa's denken. „Dat mag eigenlijk niet, hè?“, fluistert Helen. Die mening lijkt ook mama Kraaij toegevoerd. Mama Kraaij krijgt er

zelfs een beetje kibbel over met papa Kraaij.

De hulp mag echter ook niet baten. Ook niet dat Jeroen Piket continu een gulden schaakregel ('gezet is gezet') negeert: „Dat is niet goed hè? Wil je terugzetten?“ Waar iedereen gretig op ingaat, schudt Helen heftig nee. 'Eigen schuld, dikke bult' is haar motto. Piket mag dat wel, dat eigenwijze. Hij doet alles om haar schaakleven te rekken, tot aan het weggeven van stukken aan toe. Maar op een bepaald moment is er echt geen houden meer aan. Hoewel? Meneer Kraaij en zijn inmiddels uitgespeelde (verloren) zoon doen nog allerlei suggesties in de meest uitzichtloze stelling - ze heeft alleen nog maar de koning op het bord tegenover een armada aan vijandelijke stukken - die er maar bestaat. Helen koekeloert maar wat om zich heen. „Wat maakt

het uit? Ik ben toch 'af', reageert ze laconiek. Dat is buiten Piket, allang voor haar charme gevallen, gerekend. Hij heeft nog de truc der trucs in huis: pat.

Pat betekent dat je nog maar één zetmogelijkheid met je koning hebt, maar als je die uitvoert, sta je schaak. Dus kun je je eigenlijk niet meer verroeren. Piket heeft Helens koning meesterlijk naar dat plekje gedwongen. Helen heeft zo één-twee-drie niet in de gaten wat haar overkomt, meneer Kraaij legt het uit. Piket glimlacht minzaam, haast 'verliefd'.

Piket moet nog heel even 'zweeten'. Mart Nabuurs, een echt talentje, houdt verdomd lang stand. We zitten tegen de veertig zetten, het moment dat een schaakpartij doorgaans de ont-knopingsfase ingaat. Dat weet Mart ook. Hij gaat er eens goed voor zitten, pakt zijn tupper-waardoosje drop erbij. Daar komt Piket alweer aan. Mart zet zich schrap voor een dodelijke zet. En dan zegt Piket: „Remise?“ Mart weet niet hoe snel hij de uitgestoken hand van de grootmeester moet grijpen.